

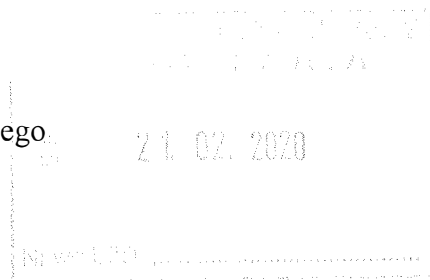
Słupsk, dnia 15 lutego 2020r.

Skarżący:

G

reprezentowany przez:

r.pr.Marka Pawłowskiego

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
00-918 Warszawa Al.Szucha 12a

Skarga konstytucyjna

(I Wskazanie kwestionowanego przepisu wraz z wnioskiem skargi.)

W imieniu skarżącego G Związku
w P składam skargę konstytucyjną na niezgodność przepisu art.9 ust.2a ustawy z dnia 20.8.1997r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym [Dz.U.Nr 121 z późn.zm.] dodany ustawą z dnia 28.11.2014r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw [Dz.U. poz. 1924] z art.58 ust.1, art.59 ust.1 i 4 i art.64 ust.1, w związku z art.31 ust.3 oraz preambułą i art.45 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i wnoszę o orzeczenie, że zaskarżony przepis art.9 ust.2a ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, na podstawie którego Sąd Okręgowy w S postanowieniem z dnia .11.2019r. ostatecznie orzekł o wolnościach i prawach oraz bycie skarżącego jest niezgodny z art.58 ust.1, art.59 ust.1 i 4 i art.64 ust.1, w związku z art.31 ust.3 i art.45 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie w jakim kwestionowany przepis jest stosowany – zamiast trybu przymuszeniowego, o którym mowa w art.24 , ewentualnie też w art.25 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, wobec podmiotów, które do dnia wejścia tej ustawy były wpisane do rejestru sądowego i nie zaprzestały działalności, w tym zwłaszcza niebędących spółkami podmiotów, o których mowa w art.10 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym.

II Wskazanie naruszonych wolności i praw skarżącego oraz sposobu ich naruszenia.

Skarżący jest organizacją społeczno-zawodową , czynną nieprzerwanie od lat 80-tych ub.wieku i wpisaną wówczas w Sądzie Rejonowym w S do rejestru takich organizacji. Gdy w 2018r. skarżący (po raz kolejny) podjął się starań o wpisanie do Krajowego Rejestru Sądowego, Sąd Rejonowy w K odrzucił postanowieniem z .10.2018r. wniosek skarżącego w tym przedmiocie, twierdząc, że skarżący wskutek uznania go na podstawie zaskarżonego przepisu za wykreślonego z rejestru sądowego utracił osobowość prawną i zdolność sądową, a Sąd Okręgowy w S w postanowieniem z dnia .11.2019r. oddalił zażalenie skarżącego na wskazane postanowienie Sądu Rejonowego w K uznając je za odpowiadające prawu, podzielając w szczególności poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne: „ w zakresie utraty przez skarżącą zdolności prawnej i wyprowadzone na tej podstawie wniosku” oraz że: „ Powołany w postanowieniu Sądu Rejonowego art.9 ust.2a przepisów wprowadzających ustawę o

Krajowym Rejestrze Sądowym ... stanowi m.in., że podmioty podlegające obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego zgodnie z przepisami ustawy ..., które były wpisane do rejestru sądowego na podstawie przepisów ... obowiązujących do dnia wejścia w życie tej ustawy i do dnia 31 grudnia 2015r. nie złożyły wniosku o wpis do rejestru, uznaje się za wykreślone z rejestru ...”, a jakoby już: „Do ugruntowanych należy zaliczyć pogląd, że podmiot wpisany do rejestru, który nie został następnie wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego, ani nie toczyło się żadne postępowanie o jego przerejestrowanie – uznaje się za wykreślony z rejestru z dniem 1 stycznia 2016r., co ma taki skutek, że podmiot ten całkowicie traci byt prawny z tą datą, zaś Skarb Państwa z mocy prawa nabywa z tym dniem nieodpłatnie mienie tego podmiotu (por.wyrok ... II SA/Ke 43/18)” i „Skoro ... wystąpiła sytuacja polegająca na uznaniu skarżącej [znów w rodzaju żeńskim, chyba że jako wspólnoty obywateli, o której mowa w preambule Konstytucji] za nieistniejącą z mocy prawa (albowiem doszło do uznania jej ... za wykreśloną z mocy prawa z właściwego rejestru), to słusznie ... Trwały i nieodwracalny, a przy tym pierwotny brak zdolności sądowej spowodował konieczność odrzucenia wniosku pozwanej [chyba raczej uczestnika lub wnioskodawcy] na podstawie art.199 § 1 pkt 3 k.p.c. ... i w chwili obecnej nie może być prowadzone postulowane przez skarżącą postępowanie”.

Z przytoczonych zważeń na str.11 i 12 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S wynika zatem nie tylko, że to na podstawie zakwestionowanego przepisu art.9a ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym sądy obu instancji orzekły o wolnościach i prawach skarżącego określonych w Konstytucji, w tym, o prawie skarżącego Związku Rolników do istnienia jako realizacji wolności zrzeszania się członków skarżącego, w tym w organizacjach społeczno-zawodowych rolników, o których mowa w art.58 ust.1 i art.59 ust.1 Konstytucji oraz o prawie skarżącego do własności i innych praw majątkowych, o których mowa w art.64 ust.1 Konstytucji, jak i nawet o prawie skarżącego do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy skarżącego przez bezstronny sąd, bowiem pomimo iż skarżący w swoich wnioskach i środkach zaskarżenia wskazywał, że Sąd Rejonowy, który miał wiedzę, w tym od skarżącego, iż skarżący nadal jest czynny i prowadzi działalność, powinien, a wręcz obowiązany był w oparciu o tą wiedzę przeprowadzić we właściwym czasie postępowanie, o którym w art.24 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, w związku z art. 9a ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, a także wnosił do sądów obu instancji o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją art.9 ust.2a i ust.2b ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, ani Sąd Rejonowy ani Sąd Okręgowy nie odniosły się do tych zarzutów i wniosków, gdyż jak stwierdzi w wskazanych 1,5 stronicowych zważeniach 13 stronicowego jednak uzasadnienia orzeczenia Sąd Okręgowy: „ Sprawa została rozpoznana w granicach wyznaczonych zarzutami ... pozostającymi w związku z istotą kwestionowanego orzeczenia”, a: „ Odnoszenie się do pozostałych zarzutów ...zbędne wobec faktu, że omówiona powyżej kwestia w sposób samodzielny przesądza o trafności zaskarżonego postanowienia”.

Skutkiem tego, w tym zaniebdania przez Sąd Rejestrowy przeprowadzenia wobec skarżącego postępowania, o którym mowa w art. 24 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, do którego przeprowadzenia Sąd Rejonowy był zgodnie z art. 9a ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym obowiązany i nierozpatrzenia przez sądy obu instancji zarzutów skarżącego w tym przedmiocie ze względu na odmówienie mu zdolności prawnej i zdolności sądowej, naruszenie wskazywanych wywodzonych z art.45 ust.1 , art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.64 ust.1 Konstytucji konstytucyjnych wolności i praw skarżącego i jego członków, w tym wolności zrzeszania się oraz związanego z tą wolnością prawa skarżącego Związku do istnienia oraz prawa do własności i innych praw

majątkowych, jak również prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy skarżącego, nastąpiło w ten sposób, że wobec uznania skarżącego na podstawie zaskarżonego przepisu ustawy – Przepisy wprowadzające za wykreślony z rejestru, nastąpiło też uznanie przez sądy obu instancji skarżącego: „za nieistniejącą z mocy prawa” [wspólnotę członków skarżącego], gdyż: „uznanie za wykreślony ... ma taki skutek, że podmiot ten całkowicie traci byt prawny ... zaś Skarb Państwa z mocy prawa nabywa ... mienie tego podmiotu”, przy czym: „pierwotny brak zdolności sądowej spowodował konieczność odrzucenia wniosku”, więc jak wskazano w uzasadnieniu wydanego (z udziałem delegowanego do Sądu Okręgowego Sędziego Sądu Rejonowego Sprawozdawcy) orzeczenia: „Odnoszenie się do pozostałych zarzutów ... pozostaje zbędne”.

III Uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu z konstytucyjnymi wolnościami i prawami.

Wskazane wzorce kontroli zgodności z Konstytucją, określone w art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.64 ust.1 oraz art.45 ust.1 Konstytucji, w postaci wolności zrzeszania się oraz prawa każdego do własności i innych praw majątkowych, jak również prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy, są zagwarantowanymi w rozdziale II Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wolnościami oraz prawami i obowiązkami człowieka i obywatela, zaliczonymi do wolności i praw politycznych (prawo zrzeszania się, w tym w organizacjach społeczno-zawodowych rolników) oraz do praw osobistych (prawo każdego do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy) i praw ekonomicznych (prawo do własności i innych praw majątkowych). Zgodnie z art.31 ust.2 w związku z art.30 Konstytucji, każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych, które mają swoje źródło w przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka, uzasadniającej również godne traktowanie przez ustawodawcę obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażające się m.in. w poszanowaniu lub przyznaniu i zagwarantowaniu im wolności i praw przez ich ustawodawcę, nie gorszych niż te, z których korzystają obywatele innych państw. Zgodnie natomiast z art. 31 ust.3 Konstytucji, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane w ustawie tylko wtedy, gdy są one konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób, przy czym ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Z kolei według preambuły Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zawarte w niej: „prawa podstawowe dla państwa oparte są na poszanowaniu wolności ... oraz na zasadzie pomocniczości umacniającej uprawnienia obywateli i ich wspólnot”, a również według zawartego w rozdziale I Konstytucji, regulującym zasady ustrojowe Rzeczypospolitej art.12 Konstytucji, Rzeczypospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania m.in. organizacjom społeczno-zawodowych rolników, co oznacza podniesienie tej wolności do zasady ustrojowej Rzeczypospolitej Polskiej.

Jak trafnie wskazuje się w doktrynie, zapewniona każdemu w art. 58 ust. 1 Konstytucji wolności zrzeszania się oznacza m.in.: „1) nieskrępowane tworzenie zrzeszeń i wybór ich formy prawnej i organizacyjnej; 2) swobodę ich działalności ... 4) prawo decydowania członków zrzeszenia o jego sprawach ... 5) decydowanie przez członków zrzeszenia o zakończeniu jego działalności”, przy czym przepis ten: „statuuje swoistą lex generalis, określając szeroko zakres podmiotowy tej wolności człowieka (...) przysługującej każdemu na terenie RP”. [Bogusław Banaszak, z przywołaniem m.in. wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3.6.1998r. w sprawie K 34/97 w komentarzu do art. 58 Konstytucji - Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej komentarz 2 wydanie Wydawnictwo C.H. Beck W-wa 2012 str. 348.] Z kolei zgodnie z art. 59 ust. 1 i 4, w przepisach tych zapewnia się nie tylko

wolność zrzeszania się w wskazanych w nich organizacjach związkowych, w tym w organizacjach społeczno-zawodowych rolników jako związkach rolników, ale też stwierdza się, że zakres tych określonych w przepisie art. 59 wolności związkowych może podlegać tylko takim ograniczeniom ustawowym, jakie są dopuszczalne przez wiążące Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe, co jak wskazuje się również w doktrynie, obejmuje cały: „Zakres podmiotowy wolności gwarantowanych w art. 59 (a także związanym z nim art. 12) i: „dotyczy możliwych ograniczeń tych wolności”, które: „Ponadto spełniać muszą wymogi określone w art. 31 ust. 3 Konstytucji odnoszące się do ingerencji władz publicznych we wszystkie konstytucyjne prawa i wolności”. [B. Banaszak w komentarzu do art. 59 Konstytucji, tamże str. 359]. Natomiast jeśli chodzi o wymogi określone w tym przepisie art. 31 ust. 3 Konstytucji, tj. że: „ustanowione ograniczenia są zgodne z zasadą proporcjonalności”, wskazuje się słusznie w doktrynie, iż: „Oznacza to, że: „spośród możliwych środków działania należy wybierać możliwe najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane lub dotkliwe w stopniu nie większym niż jest to niezbędne dla osiągnięcia założonego celu (wyr. 25.2.1999r. K 23/98...)”, w tym z udzieleniem: „odpowiedzi na ... pytania ...3) czy regulacja ustawowa jest niezbędna do ochrony interesu wartości konstytucyjnej z którą jest powiązana”. [B. Banaszak za przywołanym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego w komentarzu do art. 31 Konstytucji, tamże str. 220 i 224.]

W wydanym w terminie otwartym do wniesienia niniejszej skargi konstytucyjnej wyroku z dnia 11.12.2019r. sygn. akt P13/18 Trybunał Konstytucyjny jednogłośnie już orzekł, iż niezgodny z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest art. 9 ust. 2b zdanie trzecie ustawy z dnia 20.8.1997r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym. Wyrok ten został wydany w związku z sprawą o innym jednak stanie faktycznym, niż sprawa skarżącego G a różnica wyraża się m.in. w tym, że w tamtej sprawie nie chodziło już o dalsze istnienie lub wolność istnienia i działania spółki handlowej niebędącą zresztą wolnością konstytucyjną zaliczoną w rozdziale II Konstytucji do wolności człowieka i obywatela, lecz jedynie o roszczenia wspólników do majątku likwidacyjnego spółki, o których mowa była w uznanym za niezgodny z Konstytucją wskazanym przepisem wprowadzającym (choć w istocie dodanym, podobnie jak i zaskarżony w niniejszej sprawie art. 9 ust. 2a, po 15 latach obowiązywania ustawy, a zatem wcale już nie wprowadzającym ustawę z 1997r. lecz raczej wyprowadzającym z porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej konstytucyjne wolności i prawa oraz majątek obywateli) art. 9 ust. 2b zd. 3 ocenianej ustawy. Dlatego w tamtej sprawie, w której z zapytaniem prawnym zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego Sąd, interes powoda ograniczał się do zbadania zgodności z Konstytucją jedynie art. 9 ust. 2b zd. 3 owych dodanych w 2014r. mocno spóźnionych przepisów wprowadzających, chociaż jak wynika z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.12.2019r.: „W ocenie Marszałka Sejmu, wątpliwości ... w pytaniu prawnym dotyczą dwóch norm. Zgodnie z pierwszą, wynikającą łącznie z art. 9 ust. 2a i 2b ... podmioty wskazane w art. 2a (art. 9 ust. 2a) ... tracą byt prawny ... a ich sukcesorem ... jest Skarb Państwa ...” W niniejszej zaś sprawie chodzi właśnie o ten „byt prawny”, z którym z kolei nierozzerwalnie wiąże się wykonywanie również chronionych konstytucyjnie praw majątkowych, więc: „wynikającą łącznie z art. 9 ust. 2a i 2b” normę naruszającą wolności i prawa skarżącego wynikające z art. 58 ust. 1, art. 59 ust. 1 i art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, należy odnieść do skarżącego w niniejszej sprawie.

Dlatego skarżący wskazuje, jako adekwatne w niniejszej sprawie zważenia Trybunału Konstytucyjnego w części 3-ciej uzasadnienia wyroku z dnia 11.12.2019r.: „Badanie zgodności ... w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji (str. 15-22 wyroku), z tym jednak

zastrzeżeniem w zakresie końcowych zważeń tej części (str. 20 i 21), że już ze względu na chronione konstytucyjnie wolności, o których mowa w art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 i 4 w związku z art. 12 Konstytucji, zważenie: „Skutek w postaci utraty bytu prawnego spółek, które ... nie złożyły wniosku” odnosić się może co najwyżej li tylko do spółek, a za wprowadzające Trybunał Konstytucyjny w błąd można uznać przywoływane uzasadnienie ustawy zmieniającej, że „unormowanie takie podyktowane było koniecznością” lub że „Wiązało się także z obowiązkami Polski określonymi w prawie Unii Europejskiej”, które to twierdzenia ówczesnej większości sejmowej Sejmu VII kadencji (a od 2015r. opozycji) często okazują się nieprawdziwe i mają na celu ograniczanie praw obywateli polskich (w tym suwerenności i władzy zwierzchniej Narodu, o której mowa w art. 4 Konstytucji, np. przez samokooptowanie się sędziów, wybór sędziów Trybunału Konstytucyjnego na 3 dni przed wyborami przez tracący mandat Sejm na zapas, który w każdym zakresie był niezgodny z zasadą demokracji i władzy zwierzchniej Narodu, tak jak Prezydent Obama nie mógł już uzupełnić 9-osobowego składu Sądu Najwyższego w ostatnim roku swojej kadencji). Mając to na uwadze skarżący sprawdził, jakie unormowania w przedmiotowym zakresie obowiązują już kilkanaście kilometrów od siedziby Sądu Okręgowego w S w wiodącym Państwie Unii Europejskiej, z którego prawa Rzeczpospolita Polska najwięcej dotąd czerpała, w tym w zakresie rejestrów (zgodnie zresztą z sąsiedzkim położeniem na tej samej szerokości geograficznej i kierunkiem wiejących najczęściej od Atlantyku wiatrów, w tym przez przypominane ostatnio przez niektórych urteile – ortyle magdeburskie).

Otóż w państwie tym, jak okazuje się nie było potrzeby i nie ma ustawy o krajowym rejestrze sądowym, lecz w zakresie prowadzonego przez sądy rejestru handlowego (Handelsregister) nadal obowiązują (poddane jedynie niezbędnym zmianom) przepisy § 8-16 Kodeksu handlowego (HGB) z dnia 10.5.1897r., w tym § 14 o grzywnach nakładanych celu przymuszenia (Zwangsgeld) na osoby naruszające obowiązki w zakresie zgłoszeń do rejestru, przedłożenia wzorów podpisu, czy złożenia dokumentów, w wysokości do 5.000 Euro, jako sankcji wystarczających [Handels-geszbuch 64. Auflage Stand: 17. Juli 2019 Beck – Texte München.] Do tych rozwiązań i przepisów były zresztą podobne przyjęte w II Rzeczpospolitej przepisy obowiązujące przed 2001r. i wystarczyło podobnie więc uszanować i odpowiednio nieznacznie znowelizować to właśnie prawo, bez uciążliwości związanych z przenoszeniem do nowego rejestru dla obywateli, a jeżeli tak nie postąpiono, wobec nadal czynnych podmiotów wpisanych do dotychczasowego rejestru, nie należy stosować sankcji uznania tego podmiotu za wykreślony z rejestru, lecz sankcję grzywny w celu przymuszenia. Natomiast jeżeli przejęte z niedemokratycznego i podległego innemu państwu państwa, kooptujące się, nie poddane władzy zwierzchniej Narodu i zrównoważeniu władz, sądy III Rzeczpospolitej Polskiej przez kilkanaście lat nie dawały sobie z tym i prowadzeniem rejestru rady, należało (zamiast przyjęcia, być może też z podpowiedzi sędziów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości, kwestionowanych mocno spóźnionych przepisów wprowadzających) szybciej przystąpić do zmian w tym zakresie i doprowadzić do realizacji podstawowych zasad ustrojowych przyjętych w art. 4, art. 7 i art. 10 Konstytucji (tj. zasady zwierzchnictwa Narodu i zrównoważenia władz oraz działania na podstawie prawa, w tym art. 24 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, w związku z art. 9a ustawy – Przepisy wprowadzające tę ustawę także w odniesieniu do władzy sądowniczej).

Skoro jednak stało się inaczej, to uwzględniając, że obywatele i ich wspólnoty, w tym organizacje takie jak skarżący, nie mogą ponosić niekorzystnych skutków przyjęcia wadliwych rozwiązań w zakresie funkcjonowania rejestru sądowego i sądów, należałoby do uznania nadal czynnego podmiotu za wykreślony z rejestru podejść, jak np. bez potrzeby szczegółowej normy materialnego prawa osobowego przewidują to w stosunku do nadal żyjącej uznanej za zmarłą osoby fizycznej przepisy art. 542 i art. 543 K.p.c., a w

zaskarżonym przepisie art. 9 ust. 2a ustawy - Przepisy wprowadzające np. dodać zdanie 3-cie w brzmieniu: „Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się do podmiotów, które faktycznie nie zaprzestały działalności, do których stosuje się tryb określony w art. 24 ustawy, o której mowa w art. 1”. Uznanie podmiotu za wykreślony z rejestru, tak jak uznanie osoby fizycznej za zmarłą, nie może być przy tym uznaniem nieusuwalnym, natomiast z uzyskania na podstawie art. 37 § 1 K.c. osobowości prawnej z chwilą wpisu do rejestru, w szanującym prawa obywateli demokratycznym państwie prawnym nie musi, w braku wyraźnego przepisu ustawy i wymaganej w art. 31 ust. 3 Konstytucji konieczności, wynikać będąca zarazem karą najwyższą (zakazaną w Konstytucji wobec osób fizycznych) utrata tej osobowości z chwilą wykreślenia z rejestru (i to bez uprzedniego zastosowania postępowania przymuszeniowego), lecz wobec nadal czynnej osoby wskazywane przez skarżącego właściwe dla realizacji obowiązków niepieniężnych postępowanie.

Skarżący nadmienia, że można wskazać na wiele przykładów gorszego traktowania obywateli polskich przed sądami (w tym krótszych terminów dla ich czynności, czy braku tzw. wakacji sądowych), co zdaje się mieć związek z wskazywanym niezrównoważeniem władz i jego skutkami (wyrażającymi się m.in. zasadniczym brakiem doświadczeń sędziów w reprezentowaniu obywateli przy znaczącym natomiast ich wpływie na dotyczące praw obywateli przed sądami ustawy), co zdaniem skarżącego uzasadnia podjęcie w niniejszej skardze i tych zagadnień.

IV Przedstawienie stanu faktycznego

Skarżący oprócz danych przedstawionych już w części II podaje, iż zgodnie z uchwalonymi w 1990r. przez Zjazd skarżącego statutem, prowadzi działalność usługową na rzecz rolników w zakresie usług rolniczych. Skarżący wypełnia obowiązki podatkowe i statystyczne, a po przejściowym wykreśleniu w dniu .7.2018r. z prowadzonego przez Główny Urząd Statystyczny rejestru REGON (z uwagi na wykreślenie skarżącego z rejestru sądowego), wpis skarżącego w tym rejestrze został na skutek odwołania skarżącego w dniu .12.2019r. przywrócony. Zdaje się to wskazywać, że nie dla wszystkich skarżący utracił zdolność prawną (w szczególności dla organów poczuwających się do odpowiedzialności przed obywatelami i wyborcami). Natomiast niewypełnienie przez skarżącego obowiązków związanych z oczekiwanym przez skarżącego przerejestrowaniem skarżącego do Krajowego Rejestru Sądowego lub zarejestrowaniem skarżącego w tym Rejestrze wynikało z stosunkowo znacznej uciążliwości lub błędnego pouczenia co do tych obowiązków (r. w 2015r. iż skarżący w krótkim terminie ma przedstawić notarialnie poświadczone podpisy wszystkich członków 23 osobowej Rady Nadzorczej skarżącego) i krótkiego terminu ich wykonania oraz braku dostatecznego do zajmowania się tymi czynnościami personelu biurowego. Gdyby natomiast Sąd Rejestrowy podjął postępowanie przewidziane w art. 24 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, w związku z art. 9a ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym z udzieleniem skarżącemu odpowiednich terminów, skarżący dopełniłby i tych obowiązków.

Załączniki:

- 1) odpis postanowienia Sądu Rejonowego z .10.2018r.;
- 2)-3) odpis postanowienia Sądu Okręgowego w S z 11.2019r., wraz z kopertą zawierającą udokumentowanie przez Urząd Pocztowy daty doręczenia postanowienia skarżącemu w dniu 15.11.2019r.;
- 4) pełnomocnictwo;
- 5) -7) 3 kopie skargi i załączników nr 1-4.